

РЕШЕНИЕ

№ 23255

гр. София, 07.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав, в
публично заседание на 10.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разглежда дело номер **5296** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба от И. И. П. от [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Заповед № 25-4332-002073/11.04.2025 г., издадена от полицейски инспектор в сектор към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на жалбоподателката е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрация на ППС за срок от 6 месеца, като в тази връзка са отнети СРМПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС] . В жалбата се твърди, че по това време автомобилът ѝ е бил отнет, за което е пуснала сигнал до полицията. С мотиви, че мярката е несъразмерно тежка, прави искане съдът да я отмени. Не претендира разноски по делото.

Ответникът, редовно призован, се представлява от юрисконсулт, който оспорва жалбата.

Административен съд – София-град, петнадесети състав, въз основа на събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № 8121з – 1632 от 02.12.2021г. министърът на вътрешните работи, на основание чл. 165 от Закона за движение по пътищата, е определил да осъществяват контрол по ЗДвП определени структури на МВР сред които и СДВР. Със заповед № 6400 от 07.07.2023г. директорът на СДВР е оправомощил определени категории длъжностни лица да издават ПАМ по чл. 171, ал.1, т. 1, т. 2, т. 2а от Закона за движението по пътищата, сред които и полицейските

органи по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР от отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

Няма спор по делото, че жалбоподателката е собственик на ППС „М.“ Е 240 с рег. [рег.номер на МПС] .

С обжалваната заповед № 25-4332-002073/11.04.2025 г., издадена от полицейски инспектор в сектор към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), на жалбоподателката е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрация на ППС за срок от 6 месеца, като в тази връзка са отнети СРМПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС] .

Заповедта е мотивирана с обстоятелството, че на 10.04.2025г. около 10:03ч. в [населено място] е установено управление на въпросния лек автомобил от М. И. М., което лице е било неспособно - СУМПС е било отнето поради изчерпване на контролните точки. В заповедта е посочено, че управлението на автомобила от К. е установено с АУАН серия GA с бл. № 3779033, който е представен по делото. Установените с АУАН обстоятелства не са спорни по делото. Заповедта е връчена на 29.04.2025г., а жалбата на П. до съда срещу наложената ПАМ е подадена на 07.05.2025г.

На 19.05.2025г. П. е подала заявление до началника на отдел „Пътна полиция“, с което е представила и нарочно удостоверение, издадено на 16.05.2025г. от Началника на ОЗ РУ, в което се сочи, че на 09.04.2025г. е заведен сигнал от Б. П. П.. Лицето чрез сигнала е твърдяло, че на 26.02.2025г. е оставило колата, собственост на майка му на М. И. М. за ремонт в автосервиз. След около месец посетил сервиза, но не открил нито колата, нито М..

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок от лице, което има правен интерес от оспорването, поради което е допустима.

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, ал.1, т.2а от същия закон се издават с мотивирана заповед на ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или на оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата. Предвид тази правна уредба, представените по делото заповеди на министъра на вътрешните работи и на директора на СДВР, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

С оглед съдържанието на акта съдът приема, че е спазена установената от закона форма – чл. 172,

ал.1 от ЗДвП и чл. 59, ал.2 от АПК. Фактическите основания за издаване на заповедта са изложени достатъчно ясно и изчерпателно. Посочена е една от хипотезите на чл. 171, ал.1, т. 2а, б. „а“, която е самостоятелно основание за налагане на обсъжданата ПАМ. В производството по издаването на обжалваната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Няма основание да се приеме, че заповедта е издадена при превратно упражняване на власт.

При преценка на материалната законосъобразност на заповедта, съдът съобрази следното:

За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения ЗДвП допуска да се прилагат определени принудителни административни мерки, една от които е тази по чл. 171, ал.1, т. 2а, б. „а“ - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което е налице следното обстоятелство: свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 от закона. Съдът приема, че са били налице предпоставките за налагане на обжалваната ПАМ, наложената мярка е със срок на действие, предвиден в закона и то в минималния посочен от закона размер, следователно заповедта не страда от порока материална незаконосъобразност.

Макар да е издадена изцяло в съответствие с материалния закон – чл. 171, ал.1, т. 2а Закона за движение по пътищата, съдът следва да провери дали наложената мярка не ограничава по недопустим начин правото на собственост, гарантирано в чл.1 на протокол № 1 към Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, която предвижда, че: „Всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се ползва от своите притежания. Никой не може да бъде лишен от своите притежания освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и в общите принципи на международното право. Предходните разпоредби не накърняват по никакъв начин правото на държавите да въвеждат такива закони, каквито сметнат за необходими за осъществяването на контрол върху ползването на притежанията в съответствие с общия интерес или за осигуряване на плащането на данъци или други постъпления или глоби.“

Съгласно чл. 5 от Протокол № 1, чл.1, чл. 2, чл. 3 и чл. 4 са допълнителни членове на Конвенцията, а Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, е ратифицирана от Република България със закон, приет от НС на 31 юли 1992 г. - ДВ, бр. 66 от 14.08.1992 г., обн., ДВ, бр. 80 от 2.10.1992 г., в сила от 7.09.1992 г. Съгласно чл.5, ал. 4 от Конституцията на

Република България международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страната. Те имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат.

Европейският съд по правата на човека чрез своята съдебна практика е дал критериите, въз основа на които се определя дали е налице нарушение на чл.1 от Протокол № 1. Първо следва да се провери дали е налице право на собственост, което да попада в приложното поле на разпоредбата; 2) след това следва да се прецени дали е налице намеса на държавата при упражняване на това право от лице, ползващо се със защита и какво е естеството на тази намеса. Накрая следва да се установи дали намесата е позволена съгласно чл. 1, Протокол № 1, като се предпоставките за това са тя да е предвидена в закона, да е в интерес на обществото и да е спазен справедлив баланс между конкуриращите се интереси, т.е. намесата трябва да е съразмерна.

Понятието „собственост“ по Конвенцията има автономно значение, което не се ограничава с притежаването на вещи. В случая обаче се касае за типично право на собственост върху движима вещ, каквото е правото на собственост на жалбоподателя върху автомобила, което безспорно попада в приложното поле на чл.1 от Протокол № 1 към Конвенцията, затова няма смисъл да се обсъжда подробно обхватът на понятието по Конвенцията.

Процесната принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от шест месеца, несъмнено представлява намеса на държавата при упражняване на правото на собственост на жалбоподателя върху автомобила, тъй като го лишава от възможността за шест месеца не само той лично, но и чрез друго лице да си служи с вещта, която притежава.

Както бе посочено по-горе тази мярка е законоустановена – уредена е със Закона за движение по пътищата. Мярката е предвидена в интерес на обществото – с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата, тъй като управлението на МПС от лице, чието свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 от закона, е дейност, която носи висок риск за живота и здравето на водача, евентуалните пътници в автомобила и другите участници в движението, както и за материални щети. Мярката е годна да изпълни целта си – несъмнено е, че по време на дерегистрацията, автомобилът не може да бъде ползван от водачи, които са употребили наркотични вещества или техни аналози. Съдът приема, че доколкото по делото се установи, че преди момента на установеното управление на автомобила, послужило за основание за налагане мярката, е бил подаден сигнал до полицията, че автомобилът е бил предаден на М. за

ремонт повече от месец преди това и не е бил върнат, то наложената мярка срещу П. би засегнала правото ѝ на собственост по несъразмерен начин и не съответства на интереса на обществото. Правото на собственост на жалбоподателката е засегнато по недопустим от Конвенцията начин, поради което издадената срещу нея ПАМ е незаконосъобразна и следва да се отмени.

По изложените съображения, Административен съд – София град, III отделение, 15 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на И. И. П. от [населено място], [жк], [жилищен адрес] Заповед № 25-4332-002073/11.04.2025 г., издадена от полицейски инспектор в сектор към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на жалбоподателката е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрация на ППС за срок от 6 месеца, като в тази връзка са отнети СРМПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС] .

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.